

Een onverwachte kerst

www.boekerij.nl

Natalie Cox

*Een onverwachte
kerst*

Met kerst kunnen er bijzondere dingen gebeuren...

ISBN 978-90-225-8572-6

ISBN 978-94-023-1224-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Not Just for Christmas*

Vertaling: Anne Jongeling

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Natalie Cox

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen ter herinnering aan Tally de chocolade-
labrador, mijn trouwe gezelschap bij de open haard annex hondse
Muze van de afgelopen vijftien jaar, en aan Grace, de Grote
Deense pup, die me nu al net zozeer uitput en inspireert.*

1

T.S. Eliot had het mis. December is juist een maand vol wreedheid. Als de koopgekte rondom de kerst je niet de das omdoet, dan zorgt het druilerige Londense weer daar wel voor. Vanmorgen, toen ik in de stromende regen op weg was naar mijn werk en in de metro eigenlijk allerlei mails had moeten beantwoorden, zat ik weg te mijmeren over alles wat er mis was aan deze periode. Voor ik het wist, had ik in mijn hoofd een lijstje opgesteld met de top tien van kerstgruwelen.

- 1) Die wens ‘Fijne feestdagen’, om mee te beginnen: het is goed bedoeld, maar het voelt meer als een bevel en bevelen schieten bij mij altijd in het verkeerde keelgat.
- 2) Dito voor de buitenlandse termen: *Feliz Navidad*, *Joyeux Noel*, *Yuletide Greetings*. Als ik ze niet in mijn eigen taal hoef, hoef ik ze ook niet in het Frans of Spaans.
- 3) De kerstborrel op kantoor is niet meer dan een excuus om

je een stuk in de kraag te zuipen en handtastelijk tegen collega's te worden (al krijgt Sean van de administratie van mij carte blanche).

4) Dronken feestgangers in de metro, zoals die vetzak gisteren in de Northern Line met de papieren kroon op zijn knar, die op mijn schouder in slaap viel en op mijn jas kwijlde. Ik geef toe dat ik afgelopen donderdag ook boze blikken oogstte in de metro toen ik luidkeels 'Santa Baby' kweelde, maar mijn collega's hadden me opgehitst. En die waren nog zatter dan ik.

5) Feestjes met hompen cheddarkaas in plaats van fatsoenlijke hapjes. Ik hou van kaas, maar ik lust ook wel een worstje op zijn tijd.

6) Glühwein: wat zien mensen toch in dat smerige Bulgaarse bocht vol suiker en kruiden? Vooral als je er een joekel van een kater aan overhoudt. Zoals ik vandaag.

7) Adventkalenders van chocola. Op hol geslagen marketing, dat is het. Neem gewoon een normale reep chocola op 1 december en klaar is kees.

8) Kerstdecoraties in Disneystijl, vooral in de winkels aan Oxford Street. Wat Hollywood en kerst betreft moeten we ons meer als Nancy Reagan opstellen en zeggen: 'Just say no.'

9) Kerstkaarten met foto's van nazaten die als landmijnen in mijn postbus vallen, omdat ze me eraan herinneren dat ik op mijn eenendertigste nog steeds kinderloos ben.

10) Elfen. Van die enge. Dat zijn ze trouwens bijna allemaal.

Om eerlijk te zijn moet ik een nevenschikkend lijstje maken met de dingen die ik leuk vind aan kerst.

- 1) Kersttaart.
- 2) Echte kerstbomen (de soort die lekker ruikt en waarbij de houtkap de toekomstige generaties met immense problemen opzadelt).
- 3) Vrije dagen.

De verhouding 10:3 is niet spectaculair, dus het lijstje met voors vergt nog enige uitbreiding. Maar op dit moment, nu ik me een weg probeer te banen door de drukte op Oxford Street, kost het me de grootste moeite om de positieve kanten te zien. Kerst lijkt wel een parodie op zichzelf te zijn geworden: het restje charme uit de victoriaanse tijd is weggevaagd door de drukte op zwarte vrijdag en de Top Gear Christmas Special. Op Bond Street moet ik me door een groep Japanse toeristen wurmen die foto's maken van een kerstboom in oranje neonkleuren (wat is er mis met goud en zilver?). Ik doe een stap opzij voor een struise, in rood glitterdraad verpakte oudere dame die bijna agressief met een collectebus voor ezels in nood rammelt, als een liefdadigheidsaanslag. Ik geloof echt wel in naastenliefde rond de feestdagen, maar ik weet niet of Jezus dit mededogen voor ezels had voorzien. Zelfs al waren ze bij zijn geboorte aanwezig.

Ik schiet de zijstraat in van mijn favoriete Italiaanse bar en duw opgelucht de deur open. Binnen zitten mensen over hun cappuccino's gebogen met hun uitpuilende boodschappentassen als trouwe spaniëls aan hun voeten. Helemaal achterin zie ik mijn vriendin Sian zitten, met opgewonden bloesjes en haar asblonde haar slordig opgestoken. Het piekt alle kanten op. Ik doorkruis de ruimte en laat me op de stoel tegenover haar ploffen. 'Leuk dat je voor mij naar de kapper bent geweest.'

'Ik sloof me voor je uit, dat weet je,' antwoordt Sian en ze

klopt even op haar asblonde vogelnestje. Sian ten voeten uit. Nul concessies naar haar uiterlijk, maar op en top vrouw. ‘Hier.’ Ze schuift een beker hete chocolademelk naar me toe en ik neem een slok alsof het een levensreddend elixer is.

‘Ik kan niet wachten tot 1 januari,’ zeg ik. ‘Ik heb nu al de ballen van kerst en het is nog geen half december.’

‘Jij ook fijne feestdagen.’

‘O, ik moet je waarschuwen. Ik ben niet in een feeststemming.’

‘Wat is daar nieuw aan?’ Sian trekt één wenkbrauw op.

Ik leun plotseling over de tafel en werp een kritische blik op haar kleren. ‘Is dat echt een kersttrui? Nee.’

Sian slaat haar jas open en toont trots de felrode, met een rendierkop getooide sweater. Op elke punt van zijn gewei zit een belletje. ‘Owen heeft hem uitgekozen,’ koert ze.

‘Sinds wanneer volg jij modeadviezen van een driejarige op?’

‘Hij heeft een verrassend goede smaak. Hij heeft een paarse onesie uit mijn hoofd gepraat en me voor een flater behoed.’

‘Zijn dat echte belletjes?’

Als antwoord schudt ze haar bovenlichaam even heen en weer en ik hoor getinkel. Ik schud mijn hoofd.

‘Doe niet zo chagrijnig,’ zegt Sian. ‘Ik ben dol op kerst.’

‘Ik niet. Ik doe dit jaar niet mee. Verwacht van mij geen cadeautjes.’

‘Je kunt niet zomaar afhaken.’

‘O nee?’

Sian knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Waar komt dit vandaan?’

‘De radio,’ zeg ik. ‘Ik werd vanmorgen wakker met bejaarde rockers die hun carrière een opsteker willen geven met alweer een “red de wereld”-lied. Ik kan niet eens mezelf redden.’

‘Ik geloof je niet.’

‘Toch is het zo,’ zeg ik schouderophalend. ‘Ik ben nooit zo’n kerstfanaat geweest. Dus dit jaar ben ik Scrooge. En sinds kort een single Scrooge. Ik heb mijn chagrijn volledig de vrije hand gegeven.’

‘En je moeder dan? Rekent ze er niet op dat je kerstliedjes op de Ark komt zingen?’

Mijn notoire moeder en haar vijfde echtgenoot Richie hebben een paar jaar geleden hun huis verruild voor een woonboot in Little Venice, die Sian prompt de Ark doopte. Ze komen om de haverklap bij me langs als voor de zoveelste keer de leidingen kaduuk zijn, wat vooral vaak gebeurt als het koud is. Gelukkig staat de boot dit jaar hoog en droog in de werf en hebben ze zelf een warmer klimaat opgezocht.

Ik schud mijn hoofd. ‘Dit jaar niet. Ze zitten in Melbourne bij mijn stiefbroer en zijn koters.’

‘Al helemaal een reden om de feestdagen bij ons door te brengen.’

‘Nee, dank je.’

‘Waarom niet? Het wordt hartstikke leuk. We proppen de kalkoen z’n kont vol met gehakt en ik schenk mijn tantes glazen prosecco tot ze buiten westen zijn.’

‘Het moet in de nek.’

‘Hm?’

‘De gehaktvulling.’

Sian fronst. ‘Dat weet ik ook wel.’

‘Klinkt verleidelijk, maar ik zeg toch nee.’

‘Luister eens, Charlie, ik laat jou niet de hele kerst alleen zitten jammeren over je-weet-wel.’

‘Hij heet Lionel. En ik ga niet zitten jammeren.’

‘Goed zo. Want dat verdient hij niet.’

‘Hoe dan ook, bedankt voor de uitnodiging, maar nee. Ik sla de kerst over.’

Het kost me het hele lunchuur om Sian te overtuigen dat ik het meen. Ik wil namelijk écht alleen zijn met de kerstdagen. Ik wil me met een paar flessen chardonnay in mijn flatje in Nunhead verschansen en de ene na de andere zwart-witfilm met Audrey Hepburn kijken. Lionel had altijd een hekel aan films kijken op tv, dus ik kan me nu heerlijk uitleven. Ik ga me ook volproppen met winegums, pizza met ansjovis en chips met BBQ-smaak, die hij allemaal verfoeide. Ik besef nu pas dat ik me in de afgelopen vier jaar te veel heb laten ontzeggen: lezen in bed (hij had een hekel aan bedlampjes); kruiswoordpuzzels (vond hij maar stom); kippensoep uit blik (te veel conserveermiddelen) en zingen onder de douche (Lionel was de eerste die me zei dat ik vals zong). Het vrijgezellenleven kent vele voordelen, zeg ik opgewekt tegen Sian. Ik heb meer kastruimte, minder afwas en ik kan in bed aantrekken wat ik wil.

Uiteindelijk heb ik haar overtuigd, maar als ik die avond thuiskom, voel ik dat mijn twijfels weer de kop opsteken. Mijn redelijk stabiele leventje is immers van de ene dag op de andere gekapseisd en het is nog altijd niet tot me doorgedrongen wat er precies is gebeurd. Gek genoeg werd onze breuk geforceerd door een anoniem mailtje. Ik had de bijlage nooit geopend als de onderwerpregel mijn aandacht niet had getrokken: *de camera liegt nooit*. Dat klopte: de foto van Lionel die met een mollige brunette op de roeimachine lag te wippen, liet niets aan de verbeelding over: zijn haar plakte in vochtige strengen over zijn voorhoofd en haar borsten staken opzij als twee opgeblazen ballonnen.

Toen ik hem er die avond mee confronteerde, gaf hij toe dat hij het al een jaar met zijn personal trainer deed. Relaties waren niet bedoeld voor eeuwig, voegde hij er op ernstige toon aan toe. Het waren kwetsbare, ijle constructies die door de maatschappij en het achterhaalde concept van het huwelijk aan ons waren opgedrongen. Hij keek om zich heen in de keuken en pakte de fluitketel op, alsof die zijn punt moest onderstrepen. Wat er met ons gebeurde was onvermijdelijk, zei hij: in het begin lopen relaties nog gesmeerd, na verloop van tijd treedt er metaalmoeheid op tot ze uiteindelijk de geest geven en vervangen worden. Net als een fluitketel.

Kortom, ik was vervangen door een jonger model. In eerste instantie was ik geschokt. Ik had met verbazing geconstateerd dat mijn opvolgster niet zo slank en ook niet zo knap was als ik verwacht had: ik had geen idee of dat me een beter gevoel moest geven of dat ik juist pisnijdig zou moeten zijn. Lionel en ik waren al vier jaar samen. De eerste paar jaar was ik stapel op hem – we waren stapel op elkaar. Maar mettertijd was er inderdaad de klad in gekomen en al was vier jaar geen eeuwigheid, ik had toch berekend dat hij me 1,2 miljard seconden van mijn leven had gekost. Zo veel had Lionel er van me gestolen. Of misschien had ik ze wel weggegeven. Hoe dan ook: ik zou ze nooit meer terugkrijgen. Ik was ruim een miljard seconden kwijt en kon maar beter het beste van de resterende zien te maken.

De avond dat Lionel bij me wegging, duurde het slechts een paar uur (misschien tienduizend seconden) voor mijn ontredering plaatsmaakte voor woede. Een paar dagen later was die woede al omgeslagen in berusting. Misschien had Lionel het wel goed gezien: wie weet is een relatie inderdaad een hedendaags verzinsel, een hutspot van een paar basale ingrediënten

om in een dringende behoefte van ons te voorzien, en is de liefde zelf net zo vergankelijk als een fluitketel. Hoe meer ik erover nadenkt, hoe meer ik betwijfelde of ik wel echt van Lionel had gehouden en of er soms heel andere gevoelens hadden gespeeld. Waar hadden we al die tijd eigenlijk bij elkaar naar gezocht? Vertrouwdheid? Geborgenheid? Veiligheid? Gemakzucht? Misschien een combinatie ervan. En vormden die dingen tezamen dan soms liefde? Of waren we gewoon gezapig geweest?

Door de jaren heen heb ik een heleboel vriendinnen gezien in een stoeve relatie met partners die niet aan hun verwachtingen beantwoordden, en het was best mogelijk dat ik me er ook aan had bezondigd. Ik besloot dat ik niet nogmaals in die valkuil zou trappen: ik zou liever alleen blijven dan met een fopvriendje te moeten samenwonen.

Als ik die avond in bed stap in mijn joggingbroek, flanellen t-shirt en dikke sokken, bedenk ik dat januari beslist nieuwe dingen voor me in petto zal hebben. Ik moet alleen de kerstperiode zien te overleven. Terwijl die gedachten door mijn hoofd malen, wordt mijn flat opgeschud door een explosie.

2

Ik heb mazzel gehad, echt hoor. Althans, dat zegt de forse Nigeriaanse verpleegster de volgende ochtend tegen me als ze mijn wonden voorzichtig met jodium dept. Een hersenschudding, gekneusde ribben en een trits snijwonden. Een peulenschilletje als je bedenkt wat er had kunnen gebeuren toen de oven van mijn bovenbuurman ontplofte. Je hebt vast een beschermengel, zegt ze. Ik bijt op mijn tong: mijn idee van mazzel bestaat niet uit ambulances, ondersteken en langdurige blootstelling aan rondzwevende, ziekteverwekkende microben.

Mijn mazzel houdt in dat ondanks dat de explosie een gat in het plafond van mijn slaapkamer heeft geslagen en ik werd geraakt door rondvliegend puin, het losgereten stuk pijp dat mijn kussen spietste op een haartje na mijn voorhoofd miste. Maar er was een flinke brok van het plafond boven op mijn borst gevallen en het voelt alsof ik een vrachtwagen vol gips heb inge-

slikt. Mijn hoofd klopt en mijn borsten lijken wel door de ge-
haktmolen te zijn getrokken.

Aan de andere kant van de kamer zie ik twee bewakers een
zatlap in de houdgreep nemen. De wankelende man stoot een
nachtkastje op wieltjes tegen de muur en onder donderend ge-
raas wordt hij zonder pardon uit mijn blikveld gesleurd. Einde
voorstelling.

Iemand heeft twee armetierige zilveren slingers aan het pla-
fond gehangen en een oubollige poster van de Kerstman tegen
de muur geplakt. In plaats van een grijs heeft hij een verwron-
gen grimas op zijn rood aangelopen, bokkige gezicht, alsof hem
een gastrische ingreep wacht. Aan de andere kant van de kamer
heeft iemand een handjevol nepsnieuw tegen het raam gekneed
en op de balie van de verpleegsters staat een krom dennenboom-
pje. Alles bij elkaar is het van een bijna heroïsche tragedie. Het is
vrijwel onmogelijk om een kerstsfeer op de afdeling te creëren,
maar deze lieverds hebben desondanks een poging gedaan.

De verpleegster rukt de gordijnen rondom mijn bed achter
zich dicht en ik laat me met een zucht in de kussens zinken.

Ergens in de vroege uurtjes heb ik geprobeerd mijn vader te
bellen om hem op de hoogte te brengen. Mijn vader bel ik altijd
als eerste als er iets is. Hij is niet echt pragmatisch ingesteld, maar
hij is wel altijd erg lief tegen me. Toen hij niet opnam, stuurde ik
mijn moeder een sms'je met een sterk afgezwakte versie van de
gebeurtenis.

Ik had beter moeten weten: even later kreeg ik een ontsteld
telefoontje uit Melbourne. Ma was volledig op de crisisstand
overgeschakeld, wilde het naadje van de kous weten en vroeg
naar de contactgegevens van mijn werkgever en de verplegers.
Ik voelde me te beroerd om haar tegen te houden, maar nu be-

treur ik het dat ik niet adequater heb gereageerd. Vooral toen ze me een schrobbering gaf dat ik in zo'n gammele flat wilde wonen (wat niet helemaal eerlijk is gezien haar eigen aquatische omstandigheden – bovendien kwam ze altijd bij mij douchen) en dat ik zo stom was geen fatsoenlijke ziektekostenverzekering te hebben afgesloten.

Ik hoor iets aanhoudend gonzen in mijn tas. Ik pak mijn mobiel eruit. 'Hoi mam.'

'Hoe gaat het? Weet je al iets meer?'

'Het gaat best.'

'Zie je dubbel? Ben je misselijk?'

'Welnee, het zijn maar een paar schaafwondjes. Over een paar dagen ben ik weer de oude.'

'Doe niet zo mal, Charlie. Je verkeert duidelijk in een shocktoestand. Je zou niet alleen moeten zijn op dit moment. Je nicht Jez is onderweg naar Londen. Ze neemt je mee naar Devon.'

'Mam, ik heb geen tijd om naar Devon te gaan. Ik moet werken.'

'Ik heb je baas gebeld en je hebt de hele week vrij gekregen.'

'Dat vond hij goed?' Ik was met stomheid geslagen. Carl, mijn werkgever, is een eersteklas galbak, met name wat ziek zijn betreft. Je moet wel ebola hebben opgelopen wil hij je ziekteverlof gunnen.

'Hij sribbelde wat tegen, maar ik heb hem herinnerd aan zijn plicht als werkgever.'

O mijn god! Hij zal nu het eerste het beste excuus aangrijpen om me te ontslaan. Ik krijg nog meer koppijn bij de gedachte dat mijn moeder naar Carl heeft gebeld om hem haar eisenpakket voor te leggen. Op de gangen wordt al maandenlang gefluisterd dat er ontslagen zullen vallen. Ik moet zo snel mogelijk terug, anders sta ik binnen de kortste keren op straat.

‘Volgens de verpleegster mag je een week lang niet op een scherm kijken.’

‘Ze zijn overdreven voorzichtig, mam.’

‘Doe niet zo gek. Een hersenschudding kan heel ernstig zijn. Je moet absoluut goed uitrusten om te herstellen.’ Mijn moeder is tuk op calamiteiten en op dit moment lijkt ze helemaal op dreef. Ik zucht. Protesteren is zinloos.

‘Goed, dan ga ik wel een paar dagen naar Devon. Maar alleen tot mijn flat weer in orde is.’ Wat hopelijk zo gauw mogelijk is geregeld.

‘De frisse buitenlucht zal je goed doen, Charlotte. En honden hebben een therapeutische uitwerking.’

Lieve help. Ik was de honden vergeten. Mijn nicht Jez beheert een chique kennel die nog het meest wegheeft van een soort luxe huisdierenpension. Het heet het Huiselijke Hondenhotel en in plaats van in kooien is elke hond in een privésuite ondergebracht. Je hebt clubsuites, executive suites en een penthouse-suite die nog groter is dan mijn flat. Elke suite heeft een matras (compleet met dekbed en kussen) en een raam met uitzicht op het groen. Er is zelfs een zwembad voor hydrotherapie en een chauffeur om de honden op te halen en weer thuis te brengen. Mijn moeder weet heel goed dat ik geen hondenuitgever ben (volgens haar een eufemisme voor ‘mislukt als mens’), dus haar laatste opmerking lijkt verdacht veel op een steek onder water. Ik mag mijn nicht Jez graag (en ik bewonder haar om haar ondernemersgeest, ook al moet ze hiervoor een wit voetje halen bij rijke stinkerds), maar bij de gedachte dat ik kerst moet doorbrengen bij een roedel keffende, volgevreten terriërs in plaats van op mijn eigen bank dvd’s te mogen kijken, kan ik wel janken.

Als mijn moeder heeft opgehangen, lig ik op bed te peinen

hoe snel mijn leven is ontmanteld. Nog geen twee weken geleden had ik een vriend (al ging hij vreemd), een redelijk betaalde baan in de IT (al is mijn baas een zak) en een best leuk huis (al was het niet in de beste staat). Nu ben ik tijdelijk dakloos, vrijgezel en krijg ik waarschijnlijk de zak. Hoe heeft de deconfiture zo snel kunnen gaan? En wat heb ik misdaan dat dit mij overkomt? Ik ben niet religieus ingesteld, maar ik heb altijd een vrij boeddhistische kijk op dingen, wat zoveel inhoudt als boontje komt om zijn loontje. Had ik dit onbewust allemaal aan mezelf te danken? Ik speurde mijn geheugen af en dacht na over alles wat ik de afgelopen maanden had gedaan. Goed, ik had me niet helemaal netjes gedragen tijdens de stafvergadering vorige week, toen Carl begon over flexplekken vanwege kostenbesparingen ('Ik wil alleen maar zeggen dat ik met mijn lange staat van dienst op zijn minst een eigen werkplek verdien,' wat Carl pareerde met: 'Een lange staat van dienst betekent een voorbeeldfunctie.')

Ook was ik niet erg aardig geweest tegen de zwerver die me onlangs belaagde bij het verlaten van de buurtsuper. Maar hij had me een hartverzakking bezorgd zoals hij opeens uit de schaduw opdoemde, en dat soort gedrag hoef je toch niet te belonen? Toch had de oude man er niet gevaarlijk uitgezien. Misschien hing hij nog steeds rond in de buurt van de winkel. Kon ik het nog goedmaken? Deed karma ook aan terugwerkende kracht?

Ik moet denken aan wat Lionel tegen me zei op de avond van zijn bekentenis. 'Soms ben je zó afstandelijk, Charlie, dat ik dacht dat je het niet eens erg zou vinden.' Ik vond het wel erg, maar misschien om de verkeerde redenen. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, leek de verwachte hartzeer meer op wroeging. En ik was vooral nijdig. Nijdig op Lionel, nijdig op mezelf dat ik mijn leven als los zand door mijn vingers had la-

ten glijden. Aan het eind van de dag voelde het alsof ik zelf ook ontrouw was geweest – ontrouw aan mezelf. Ik had al die tijd gedaan alsof ik een gelukkig leventje leidde, terwijl ik me ondertussen maar wat op de mouw spelde.

Opeens komt de verpleegster weer tevoorschijn en ze schuift het gordijn open. ‘Je hebt bezoek.’ Ze doet een stap opzij en ik zie Jez staan, in een verschoten groen jack en een wollen muts op haar hoofd die je in de regel alleen bij schapenherders in Wales ziet. Er komen donkerbruine plukken haar onder vandaan en haar dikke wenkbrauwen heeft ze zo hoog opgetrokken, dat ze bijna onder de rand van haar muts verdwijnen.

De verpleegster gaat weg na een knikje van Jez en mijn nicht doet een stap naar me toe. ‘Au,’ zegt ze met een blik op mijn verwondingen.

Ik wuif met een slap handje. ‘Lief dat je bent gekomen. Maar het was echt niet nodig.’ In feite ben ik opgelucht dat ze er is en ik ben haar reuze dankbaar dat ze dat hele eind heeft willen rijden om hier te zijn.

Jez glimlacht. ‘Ik dacht dat je moeder overdreef. Maar je ziet er inderdaad uit om op te schieten.’

‘En bedankt.’

‘Had je niet... opzij kunnen rollen of zo?’

‘Ik zal wat vaker oefenen voor de volgende keer.’

Jez werpt een blik over haar schouder en zegt dan op gedempte toon: ‘Wat een lucht hangt er hier.’

‘Bloed misschien? De geur van de dood? Het is per slot van rekening een ziekenhuis.’

Jez schudt met opgetrokken neus haar hoofd. ‘Nee, verdelingsmiddelen of zo.’

‘Ik zal vragen of ze niet meer willen schoonmaken.’

‘Laat maar. Ik blijf toch niet lang. Ben je zover?’
‘Volgens mij willen ze me nog aan een paar vernederende onderzoeken onderwerpen.’
Jez fronst. ‘Hm. Ik heb eigenlijk haast.’
‘O.’
‘Kun je lopen?’
‘Hoe ver?’
‘Ik sta dubbel geparkeerd voor de deur.’
‘In Chelsea? Ben je gek geworden? Ze slepen meteen je auto weg!’
‘Niet als je opschiet.’

Als we na een paar minuten knipperend tegen het felle zonlicht naar buiten lopen, staat Jez’ gedeukte Land Rover wonderwel nog op zijn plek. Terwijl ik me op de passagiersstoel worstel, grist Jez een gehandicaptenkaart van het dashboard en kruipt achter het stuur. ‘Voor wie is die kaart?’ vraag ik.

‘Voor Margot.’
‘Margot?’
‘De weimaraner.’
‘Heb je een parkeerkaart voor een hond?’
‘Ze heeft heupdysplasie. Dat kan heel ernstig zijn.’
‘Maar ze zit niet in de auto.’
‘Ze had er net zo goed wel in kunnen zitten,’ is Jez’ verweer.
Jez bestuurt de enorme Land Rover alsof het een bulldozer is. Ze dendert door oranje op drukke kruispunten en geeft om de haverklap een ram op de claxon. Ik zie links en rechts auto’s en voetgangers als verschrikte konijntjes opzij schieten. Even overweeg ik om thuis wat kleren op te halen, maar dan herinner ik me dat het er bij mij uitziet alsof er een bomaanslag is geweest

en waarschijnlijk kan ik al mijn kleren weggooien – dat wil zeggen, de kleren die ik nog over heb. Dankzij een attente brandweerman heb ik een jas, mijn telefoon en mijn tas en dat is het wel zo'n beetje, afgezien van de kleren die ik tijdens de ontplofing aan had.

Het kwam erop neer dat we zonder officiële ontslagpapieren het ziekenhuis zijn ontvlucht, want Jez had de grootste haast. 'Stel dat ik nog meer behandelingen nodig heb?' piep ik terwijl we richting de snelweg scheuren.

'Morgen komt de dierenarts. Hij kan je nakijken,' zegt Jez.

'Fraai hoor. Dan krijg ik medicijnen voor de hond.'

'Zijn specialiteit zijn de bovinae.'

'De wat?'

'Runderen.'

'Ah, nog beter.'

'Sterkste pijnstillers ter wereld,' grijnst Jez. 'Ik spreek uit ervaring.'

Als we eenmaal op de snelweg zijn, zet Jez de radio aan en ik doe mijn ogen dicht. Het was een lange avond. Afgezien van de luidruchtige zatlap in de behandelkamer tegenover me, zat er ook ergens een kleuter onophoudelijk te blèren en een verwarde oude dame naast me trok de hele tijd het gordijn opzij of ik water kon halen. 'Pardon, zie ik eruit als een verpleegster?' zei ik uiteindelijk en ik stak mijn omzwachtelde arm omhoog.

De oude vrouw knipperde een paar keer met haar ogen en knikte.

'Ik werk met computers,' zei ik. Ze bleef me met smekende ogen aanstaren. 'We staan niet bekend als zorgzame mensen,' mompelde ik en ik rekte mijn hals om te kijken of er ergens een

verpleegster in de buurt was. Maar vreemd genoeg leek de hele staf in rook te zijn opgegaan en voor het eerst was het stil op de afdeling. Ik liet me toen maar van mijn bed rollen en hinkte naar de fontein in de hoek. Ik liep terug, drukte het plastic bekertje met water in haar handen – ik kreeg de vingers met de gezwollen knokkels met moeite open – en toen keek ze naar de beker alsof ze geen idee had waarom ze die vasthield. ‘Water,’ legde ik uit. ‘U vroeg er net om.’ De oude vrouw wierp er een blik op en gaf het bekertje weer aan me terug. Ik had het bijna op de grond gesmeten, maar ik kroop weer in mijn bed en trok het gordijn ferm dicht.

Nu zit ik te soezen bij het geluid van *Vraaguurtje over uw tuin* op radio 4, ik droom van behandelkamers, snauwende dronkaards en bejaarde, waterige ogen die zich op absurde wijze allemaal lijken te mengen met reusachtige slakken en geknakte aardappelplanten. Als ik wakker word, rijdt de Land Rover net de hobbelige oprijlaan van het Hondenhotel op. Ik ga rechtop zitten en wrijf in mijn ogen.

Jez kijkt me glimlachend aan. ‘Ik dacht even dat je bewusteloos was.’

‘Wat ben je toch bezorgd om me.’

‘Hoe voel je je?’

Moet ik de waarheid zeggen? Ik voel me alsof ik beter in het ziekenhuis had kunnen blijven. Maar mededogen is niet Jez’ sterkste kant. ‘Och, ik heb me beter gevoeld.’

‘Kom maar,’ zegt ze. Ze parkeert de auto naast het huis en zet de motor uit. ‘Je hebt een stevig ontbijt nodig. Ik zal de specialiteit van het huis voor je klaarmaken.’

De specialiteit houdt zoveel in als twee gebakken eieren op de klikjes uit te koelkast, in dit geval chili con carne. Terwijl Jez

de eieren in de koekenpan laat glijden en de chili opwarmt, ga ik op verkenning door de boerderijkeuken. Het is er een gezellige rommel, met een doorgezakte blauwe bank, een zware houten tafel vol kringen en een allegaartje aan stoelen, een wandkast vol oude kookboeken met versleten kaften en een enorm prikbord met foto's, briefjes, hondenshowcertificaten, kerstkaarten en verlopen uitnodigingen voor feestjes. Het fornuis is een donkergroene Rayburn waar Jez een koperen ketel met kolen in uitstortte zodra we de keuken binnenkwamen en binnen een paar minuten was het er behaaglijk warm. Terwijl de eieren in de pan liggen te sissen, verwarmt Jez wat melk en zet loeisterke koffie in de cafetière. Ik laat me met een dampende beker op de bank zakken en besluit dat mijn moeder het goed heeft gezien. Een paar dagen op het platteland zal me goed doen.

En dan hoor ik het getik van nageltjes op het zeil. Aha. Net als het gezellig wordt, bedenk ik grimmig. Een dikke, koffiekleurige beagle schommelt moeizaam door het vertrek en blijft ter begroeting bij Jez aan het fornuis staan.

‘Ben je daar? Ik dacht al,’ zegt Jez en ze buigt zich voorover om het hondje achter een oor te kriebelen. ‘Normaal kom je altijd meteen gedag zeggen.’ De beagle sjokt naar me toe om aan mijn schoenen te snuffelen en kijkt naar me op. Ik ben geen kenner, maar ik zou zweren dat het beest fronst.

‘Dat is Peggy. Je zit op haar plekje,’ zegt Jez.

‘Het spijt me hoor, Peg.’ Voor de beleefdheid geef ik de hond een klopje op haar kop, een gebaar dat ze nog net tolereert. Het is net alsof ze voor me terugdeinst. ‘Alleen spijt het me niet echt, hè?’ fluister ik hardop. ‘Want banken zijn voor mensen.’

Jez schiet in de lach. ‘Geeft niet. Peggy is de enige hond die in huis mag. En ze is toch te dik om op de bank te kunnen komen.’

‘Zo te zien doe je niet aan hondendiëten.’

‘Ze krijgt jonkies,’ zegt Jez. ‘In januari.’

‘Oeps, pardon. Sorry Peggy, dat had ik niet door. Een felicitatie is op zijn plek.’

‘Het was een ongelukje. Ik weet niet eens met wie ze het heeft gedaan.’

Ik kijk naar de beagle, die zich op haar zij heeft laten vallen en aan haar gezwollen tepeltjes likt. ‘Zo, jij bent dus een klein slettenbakje.’

‘Volgens de dierenarts komen er heel veel jonkies. Ik hoop dat ik voor hen allemaal een huis kan vinden. Wil jij geen bastaardje? Een stuk of drie?’

‘Nee, dank je. Alhoewel ik pro gemengde huwelijken ben.’

‘Wie heeft het over trouwen?’ grijnst Jez. ‘Het was niet meer dan een snelle wip achter de houten schuur.’ Als ze de twee borden op tafel zet, hijs ik me van de bank en kijk naar een culinaire ratjetoe. Jez heeft salsa, geraspte kaas, zure room en een gesneden paprika over de eieren met de chili geschept en het resultaat lijkt op een schilderij van Jackson Pollock.

‘Hoe noem je dit... eh... gerecht?’ vraag ik behoedzaam en ik pak mijn vork.

‘Uitsmijter Hondenhotel,’ zegt Jez, die zich al op haar bord heeft gestort. ‘Geef maar aan Peggy als jij het niet lust.’